

Den uartige dreng

Der var engang en gammel digter, sådan en rigtig god gammel digter. En aften, han sad hjemme, blev det et forskrækkeligt ondt vejr udenfor; regnen skyllede ned, men den gamle digter sad lunt og godt ved sin kakkelovn, hvor ilden brændte og æblerne snurrede.

"Der bliver da ikke en tør tråd på de stakler, som er ude i det vejr!" sagde han, for han var sådan en god digter.

"Oh, luk mig op! jeg fryser og er så våd!" råbte et lille barn udenfor. Det græd og bankede på døren, medens regnen skyllede ned og blæsten ruskede i alle vinduer.

"Din lille stakkel!" sagde den gamle digter, og gik hen at lukke døren op. Der stod en lille dreng; han var ganske nøgen og vandet drev af hans lange gule hår. Han rystede af kulde, var han ikke kommet ind, havde han vist måttet dø i det onde vejr.

"Din lille stakkel!" sagde den gamle digter og tog ham ved hånden. "Kom du til mig, så skal jeg nok få dig varmet! Vin og et æble skal du få, for du er en dejlig dreng!"

Det var han også. Hans øjne så ud som to klare stjerner, og skønt vandet flød ned af hans gule hår, krøllede det sig dog så smukt. Han så ud, som et lille englebarn, men var så bleg af kulde og rystede over sin hele krop. I hånden havde han en dejlig flitsbue, men den var ganske fordærvet af regnen; alle kulørerne på de smukke pile løb ud i hinanden af det våde vejr.

Den gamle digter satte sig ved kakkelovnen, tog den lille dreng på sit skød, vred vandet af hans hår, varmede hans hænder i sine, og kogte sød vin til ham; så kom han sig, fik røde kinder, sprang ned på gulvet, og dansede rundt om den gamle digter.

"Du er en lystig dreng!" sagde den gamle. "Hvad hedder du?"

"Jeg hedder Amor!" svarede han, "kender du mig ikke? Dér ligger min flitsbue! den skyder jeg med, kan du tro! se, nu bliver vejret godt udenfor; månen skinner!"

"Men din flitsbue er fordærvet!" sagde den gamle digter.

"Det var slemt!" sagde den lille dreng, tog den op og så på den. "Oh, den er ganske tør, har slet ikke lidt nogen skade! strengen sidder ganske stram! nu skal jeg prøve den!" så spændte han den, lagde en pil på, sigtede og skød den gode gamle digter lige ind i

hjertet: "Kan du nu se, at min flitsbue ikke var fordærvet!" sagde han, lo ganske højt og løb sin vej. Den uartige dreng! således at skyde på den gamle digter, der havde lukket ham ind i den varme stue, været så god mod ham og givet ham den dejlige vin og det bedste æble.

Den gode digter lå på gulvet og græd, han var virkelig skudt lige ind i hjertet, og så sagde han: "Fy! hvor den Amor er en uartig dreng! det skal jeg fortælle til alle gode børn, at de kan tage sig i agt, og aldrig lege med ham, for han gør dem fortræd!"

Alle de gode børn, piger og drenge, han fortalte det til, tog sig sådan i agt for den slemme Amor, men han narrede dem alligevel, for han er så udspekuleret! Når studenterne går fra forelæsninger, så løber han ved siden af dem, med en bog under armen og en sort kjole på. De kan slet ikke kende ham, og så tager de ham under armen og tror, det er også en student, men så stikker han dem pilen ind i brystet. Når pigerne går fra præsten, og når de står på kirkegulvet, så er han også efter dem. Ja, han er alle tider efter folk! Han sidder i den store lysekroner på teatret og brænder i lys lue, så folk tror, det er en lampe, men de mærker siden noget andet. Han løber i Kongens Have og på Volden! ja, han har engang skudt din fader og moder lige ind i hjertet! Spørg dem kun ad, så skal du høre, hvad de siger. Ja, det er en slem dreng, den Amor, ham skal du aldrig have noget med at gøre! han er efter alle folk. Tænk engang, han skød endogså en pil på gamle bedstemoder, men det er længe siden, det er gået over; men sådan noget glemmer hun aldrig. Fy, den slemme Amor! Men nu kender du ham! ved, hvad han er for en uartig dreng!

* * *